

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 483/2021
17.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА ПР Jeans – knez СТР и Комисион из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Јована Андрић, адвокат у ..., против туженог Комерцијална банка АД Београд, ул. Светог Саве бр. 14, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 4.620,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 2756/21 од 19.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 17. септембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 2756/21 од 19.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 2756/21 од 19.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 25П 7841/2020 од 24.02.2021. године у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 5. став 5.1. Уговора о краткорочном кредиту број .. од 22.04.2014. године закљученог између тужиоца и туженог која гласи: „Корисник кредита се обавезује да пре пуштања кредита у течај једнократно плати банци накнаду за обраду захтева у висини од 1% од одобреног износа кредита у динарској противвредности по важећем средњем курсу НБС на дан одобреног кредита“. У ставу II изреке обавезује се тужени да тужиоцу плати износ од 4.620,00 динара са законском затезном каматом од 22.04.2014. године до исплате. У ставу III изреке обавезује се тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 5Пж 2756/21 од 19.05.2021. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена наведена првостепена пресуда.

-2-

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог изјављене на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаног 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати накнаду за обраду захтева и одобравање кредита није ништава уколико је понуда банке садржала о томе јасне и недвосмислене податке. Трошкове и накнаде које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани уговором о кредиту као обавеза корисника кредита, било у проценуталном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке, тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду. У ситуацији када тужени није поступио на описани начин и није тужиоцу доставио понуду која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореним таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 31.12.2021. године. Вредност предмета спора износи 4.620,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази исти износ.

-3-

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић